

els curts com en els llargs. La idea genial del malaguanyat mestre-compositor Josep Ventura i Casas, més conegut per Pep Ventura, l'avi Pep o en Pep de la tenora, que va allargar les composicions de sardana ideant l'actual sardana llarga, es podria invertir. Aquesta, a diferència de la curta o primitiva (vuit compassos curts i setze compassos llargs) pot tenir l'extensió que el compositor vulgui, llibertat que, al meu entendre, dona peu a un considerable nombre de sardanes massa llargues. Si a més d'aquesta particularitat es té en consideració l'estructura de la sardana llarga (dues tirades de curts, dues de llargs, dues de curts i quatre de llargs) és clar que la nostra dansa alegre i encisadora esdevé, en part, monòtona i repetitiva.

Opino que seria bo un canvi en aquest aspecte i proposaria com una possible solució la supressió de les dues tirades de compassos llargs que segueixen els dos contrapunts. D'aquesta manera les sardanes per a ballar tindrien doble duració que les de concert (dues tirades de curts i dues de llargs).

Fa anys que el malaguanyat escriptor català Josep Pla va establir la següent classificació definitiva de les sardanes: "De sardanes n'hi ha de dues classes, unes de bones i una considerable quantitat de dolentes". Jo, contrariant una mica l'opinió de l'esmentat escriptor, diria que totes les sardanes són boniques, encara que unes ho són més que altres. Probablement la meva visió va condicionada per l'apreciació que tinc de la nostra dansa, ja que si llegim la poesia "La Sardana" de Joan Maragall ens adonarem que tota valoració que es pugui fer de la sardana com a dansa és poca, deixant en una altra banda la gran varietat de sardanes que existeixen.

Seria interessant que tinguéssim un coneixement profund de la nostra dansa per estimar-la, valorar-la i entendre que l'anella que es forma quan els balladors s'agafen les mans afaforeix la unió entre els homes, indiferentment de la seva edat, cultura, raça o religió.

Aquesta dansa popular, de la qual no es coneix l'origen exacte, forma part del patrimoni cultural de Catalunya i del nostre folklore i és un signe d'identitat que els catalans no podem permetre que es perdi mai.

Pilar Pellicer, de Gispert
L'Escala, a 5 d'abril de 1993